

Pap János Dániel

Polgármester Úr részére

Másolat: *Velkey úr részére*

Tárgy: *panaszbeadvány*

Melléklet: *nyilatkozat-fénymásolat*

HELYBEN

Tisztelt Polgármester Úr, Kedves PJD!

Panasszal élek Nálád munkáltatóm, Maczik Mihály igazgató úr ellen, aki f. év május 31-én – a fegyelmi eljárás mellőzésével – osztályfőnöki megbízásom megvonásával büntetett. A munkajogi kérdéseken felül ez az eljárás mind morális, mind pedig szakmai-etikai elveket is sért.

Történt az (május 27-én, osztálykiránduláson), hogy egy tanulót, akinek magatartását helytelenítve – kirívó fegyelemsértésnek ítélve meg – az osztálykirándulásról hazaküldtem. Május 30-án, a szokásos nagyszüneti megbeszélésen az igazgatóm azt mondta, hogy ha történt valami, akkor szeretné, ha ő tudná meg először, ennek megfelelően közöltem vele a történeteket (ill. a mellékelt fénymásolatot is a rendelkezésére bocsátotam), azzal a megjegyzéssel, hogy biztos szükség lesz rá, hisz a szülő valószínűleg meg fogja keresni.

Másnap így is történt, amikor a család – az épület bejáratánál, a tanulók füle hallatára – akart velem erről a kérdéstről „vitába elegyedni”, amelyet azzal hátrítottam el, hogy becsengettek és nekem órát kell tartanom. Ajánlottam, hogy az igazgató úrnál mondják el a problémáikat; s ha ő szükségesnek tartja, úgyis felhívat az irodájába.

Az igazgató úr azonban csak szünetben szólt, hogy – az illetékes igazgatóhelyettessel együtt – menjünk be hozzá. Ott közölte, hogy elég volt, ez már nála kicsapta a biztosítékot: a szülő a médiával fenyegetőzött, és alig tudta megnyugtatni. Egyben *közölte*, hogy osztályfőnöknek szeptembertől ne tekintsem magam, mert az a fegyelem, amelyet én megkövetelek, önmagáért való és „túl kemény”, s ez így nem vállalható: mi lesz az iskola *jóhírével*, ha a szülő a médiához fordul?!

Ezután már elmehettem. Újra megismétlem: *nem* kérdezett; *nem* volt kíváncsi a körülményekre; ex cathedra *kéihirdette* a verdiktet. Ez számomra – mind munkavállalóként, mind pedagógus kollégaként – sértő, nem mondhattam el az álláspontomat sem, hanem *mebhettem*.

Ezután – mint tanítványaim elmondásából tudom – a történelemórájukat megzavarva, az igazgatóhelyettessel az osztály előtt is ismertette ugyanezt, hozzáfűzve azt, hogy „ha emiatt bárkit »retorzió« ér a részemről, akkor az menjen csak hozzá nyugodtan, majd ő rendet tesz”.

Ez az eljárás *példátlan*. Nem csak sértő, hanem *etikátlan* is.

Az elkövetkező kéthetes időszakban kénytelen voltam konstatálni a fegyelemben a presztízsem igazgatói aláásását: a tanulók – élve az igazgatói engedelmével – rá sem hederítettek a Házirendben előírt alapvető magatartási kívánalmakra; s ebben az ügyben tehetetlen voltam, hiszen „úgysem lesz osztályfőnök már”...

A következő héten (június 8-án) megjelent egy cikk a helyi újságban, s erre 10-én az igazgatóm értesített arról, hogy fegyelmi eljárást indított ellenem.

Június 14-én befejeződött a tanév, s 15-én leültem az igazgató úrral, hogy elmondjam véleményemet az egész eljárásról, amit a fentieknek megfelelően ismertettem. Elégge meglepett, hogy elmondta: a családtól informálódva, megkérdezte, hogy kielégítené-e az őket, ha megfosztana osztályfőnökségemtől; és így nem lármáznák fel a médiát. Azt mondta a család, hogy *igen*. Erre történtek a fentiek. Meg a „médiaoffenzíva”...

Az, hogy a munkáltatóm ilyen sajnálatos érzéketlenséget tanúsít az „esprit de corps” iránt, nem lep meg. Az, hogy az újraválasztása miatt hektikusan reagált az ezt veszélyeztető körülményekre: *érthetővé* teszi az ügyet, de *nem megbocsáthatóvá*. Nézetem szerint döntése elhibázott, a körülmények megismerését mellőző, érzelmi alapon, „zsigerből hozott” döntés és végrehajtás volt.

Közzétételének *etikátlan* volta pedig *mélyen felháborít*.

Ennek hatására – és annak figyelembe vételével, hogy ma kiosztottam osztályomnak a bizonyítványokat, ezzel a tanév (részükre) hivatalosan véget ért – amellet döntöttem, hogy Hozzád fordulok jelen panaszommal, azt kérve, hogy tedd meg a szükségesnek ítélt intézkedéseket panaszbeadványom méltányos elintézésére. Kívánatosnak tartok egy *etikai bizottsági* állásfoglalást is...

Tisztelettel:

Békéscsaba, 2005. június 20.

(Rákóczi István Péter)

Békéscsaba, Bartók Béla út 61-65. B/19.